ଦିଗ୍‌ବଳୟର ସେ ପାଖରେ

ଏଇ ଅଳ୍ପ କେତେଦିନ ତଳେ ଜନଜାତିଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥ ରକ୍ଷା ପାଇଁ କାମ କରୁଥିବା ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ସଂସ୍ଥା 'ସର୍ଭାଇଭାଲ୍ ଇଣ୍ଟରନ୍ୟାସ୍‌ନାଲ୍' ତରଫରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି ମାତ୍ର ୩୦ ସେକେଣ୍ଡର କ୍ଷୁଦ୍ର ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରଟିଏ । "ପ୍ରାଉଡ୍, ନଟ୍ ପ୍ରମିଟିଭ୍" ଆଦିବାସୀମାନେ ଗରିବ, ନିହାତି ପଛୁଆ ଏବଂ ଚାଲିଚଳଣିରେ ଜଙ୍ଗଲି/ଆଦିମ, ସଭ୍ୟ ସମାଜରେ ଭଣା ଅଧିକେ ଏମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଥିବା ବଦ୍ଧମୂଳ ଧାରଣାକୁ ବଦଳେଇ ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରାଯାଇଛି ଚିତ୍ରରେ । ଯେଉଁ ଜନଜାତିମାନଙ୍କ ଉପରେ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରଟି ନିର୍ମିତ ହୋଇଛି ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି ଭାରତର ଡଙ୍ଗରିଆ କନ୍ଧ ଏବଂ ବାଇଗା, ବ୍ରାଜିଲ୍‌ର ଆୱା, ୱାଇଆପି ଏବଂ ଏନାୱେନେ ନାୱେ । ଏମାନଙ୍କ ବାଦ୍ ଅଛନ୍ତି ବଟ୍‌ସ୍ୱାନାର ବୁଶ୍‌ମ୍ୟାନ୍ । ଆପଣ ହୁଏତ ଭାବୁଥାଇ ପାରନ୍ତି ଯେ ଜମାରୁ ୩୦ ସେକେଣ୍ଡରେ ଏତେ କଥା କହିବା କେମିତି ସମ୍ଭବ ହେବ ! ତେବେ ତାହାହିଁ ଏଇ କୁନି ସିନେମାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା । ଅତି ଅଳ୍ପରେ ଢେର୍ କଥା କହାଯାଇପାରିବ । 'ଆମ ପାଖରେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ନାହିଁ, ବୋମା ନାହିଁ, ପ୍ରଦୂଷଣ ନାହିଁ, ଦୁର୍ନୀତି ନାହିଁ, ଜେଲ୍ ନାହିଁ, ଜାତିପ୍ରଥା ନାହିଁ- ତଥାପି ଲୋକେ ଆମକୁ 'ଜଙ୍ଗଲି' ବୋଲି କେମିତି କହିପାରିବେ ?' ଏମିତି ପ୍ରଶ୍ନ ଆପଣ ସାମ୍ନା କରିବେ 'ପ୍ରାଉଡ୍, ନଟ୍ ପ୍ରିମିଟିଭ୍'ରେ । ପାଠକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରୁଛି ଯେ ଅଧିକାଂଶ ପ୍ରାଚୀନ ଜନଜାତି ରହୁଥିବା ମୂଲକରେ ଜୀବନ ତା' ନିଜ ବାଗରେ ବେଶ୍ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ । ନିକଟରେ ଏକ ସାକ୍ଷାତକାରରେ ବ୍ରାଜିଲ୍‌ର ଏକ ଜନଜାତିର ଜଣେ ପୁରୁଖା ସଦସ୍ୟ କହିଛନ୍ତି, "ଆମେ ଗରିବ ନୁହେଁ କି ଆଦିମ ନୁହେଁ, ବରଂ ଆମେ ଧନୀ ବୋଲି ନିଜକୁ ଭାବୁ । ଆମର ଭାଷା, ସଂସ୍କୃତି, ଆମେ ରହୁଥିବା ମୂଲକ- ସବୁଠି ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟର ପରିଚୟ । ଟଙ୍କା ପଇସା, ଭୋଗବିଳାସର ଏତେ ସାଜସରଂଜାମ ଆମର ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ । ହଁ, ଯାହା ଆମେ ଅବଶିଷ୍ଟ ପୃଥିବୀଠୁ ଲୋଡୁଛୁ, ତାହା ହେଉଛି ଆମର ଅଧିକାର, ସଂସ୍କୃତି ଏବଂ ସଭ୍ୟତା ପ୍ରତି ସମ୍ମାନ । ଆମରି ଜମି ଉପରେ ଆମର ଅଧିକାରକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାର ମୁକ୍ତ ମାନସିକତା । ବାସ୍, ସେତିକି ।"

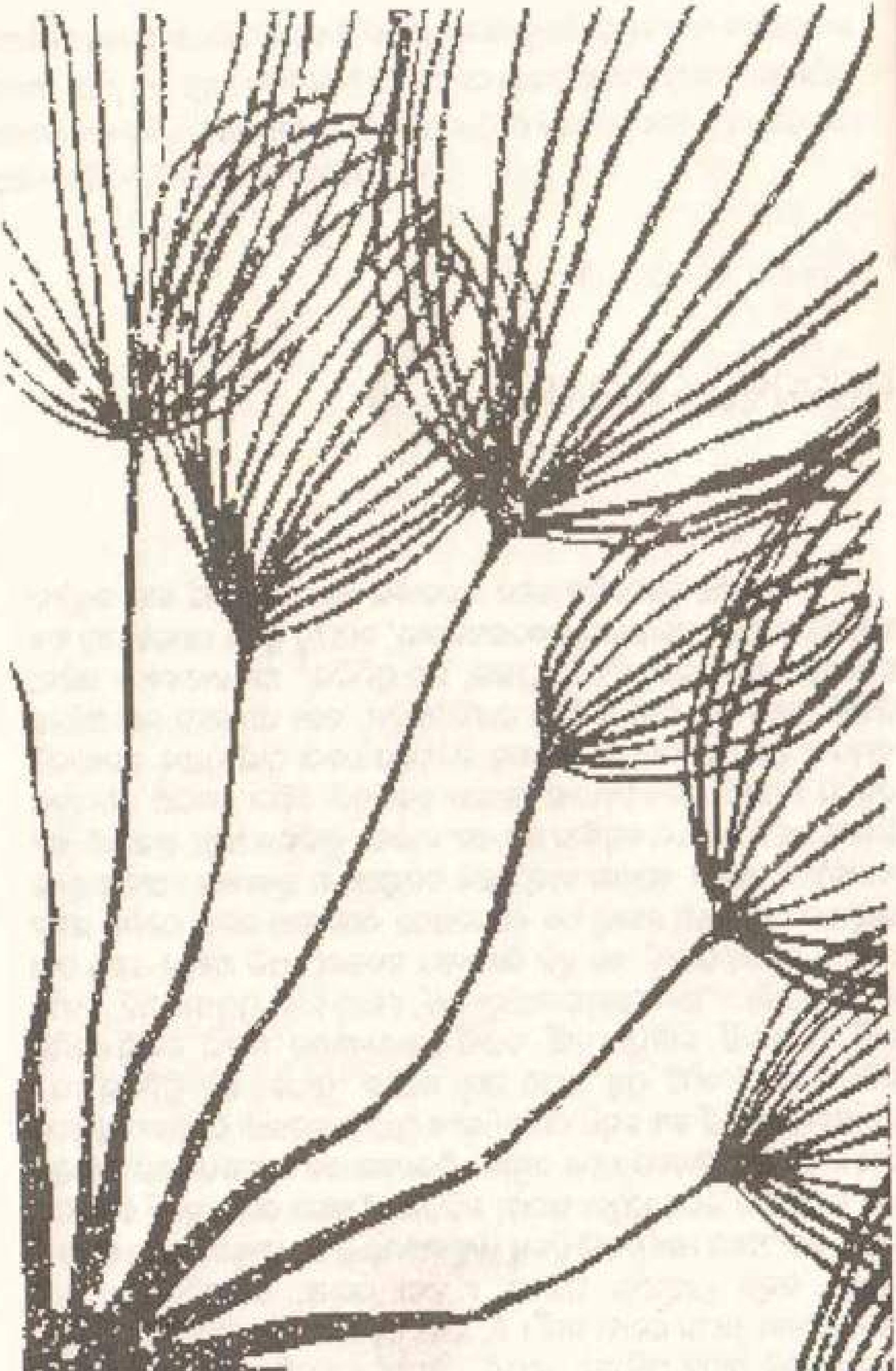

ପାଠକେ, ଏବେ ଆସନ୍ତୁ ସାମାନ୍ୟ ବିସ୍ତାରରେ ଆଖି ପକେଇବା ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରରେ ସ୍ଥାନିତ ଜନଜାତିଙ୍କ ଉପରେ । ଆଗେ ଡଙ୍ଗରିଆ । ଏ ପ୍ରବନ୍ଧ ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ବେଳକୁ ନିୟମଗିରିକୁ ନେଇ ସବୁ ଯାକ ଅର୍ଥାତ୍ ୧୨ଟି ଯାକ ଗ୍ରାମସଭା ଶେଷ ହୋଇଯାଇଛି । ସବୁ ଗ୍ରାମସଭାରେ ବେଦାନ୍ତ ମାଇନିଂକୁ ତୀବ୍ର ବିରୋଧ କରାଯାଇଛି । ସୁପ୍ରିମ୍ କୋର୍ଟଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଏଥର ଯଥେଷ୍ଟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା ଏଇ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଯେ ଡଙ୍ଗରିଆମାନଙ୍କ ଧାର୍ମିକ ଏବଂ ସାଂସ୍କୃତିକ ଅଧିକାରକୁ ଏଥିରେ ଅଗ୍ରାଧିକାର ଦିଆଯାଇଥିଲା । ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ନିୟମଗିରିରେ 'ବେଦାନ୍ତ'ର ପ୍ରସ୍ତାବିତ ବକ୍ସାଇଟ୍ ମାଇନିଂକୁ ତୀବ୍ର ବିରୋଧ କରାଯାଉଛି । ଡଙ୍ଗରିଆ ନିୟମଗିରିକୁ 'ରାଜା' ମାନନ୍ତି । ୮୦୦୦ ଅଧିବାସୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏକାଧାରରେ ନିୟମଗିରି ରାଜା, ସେମାନଙ୍କ ବିଧାତା, ଅର୍ଥନୀତି ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ବେଦାନ୍ତ ଏବଂ ଯାର ପୃଷ୍ଠପୋଷକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନିୟମଗିରି ୨ ବିଲିୟନ୍ ଡଲାର୍‌ର ବକ୍ସାଇଟ୍ ଭର୍ତ୍ତି ପାହାଡଟାଏ । ଏବଂ ସେଇ ପାହାଡରେ ରହୁଥିବା କିଛି ବଣୁଆ ମଣିଷଙ୍କ ଚକଡାଟାଏ । "ମୁଠାଏ ମାଟି ଖୋଳିବାକୁ ନାହିଁ ଦେବୁ ।" ଏଯାବତ୍ ହୋଇଥିବା ସବୁ ଗ୍ରାମ ସଭାରେ ଏହାହିଁ ଥିଲା ନିଷ୍ପତ୍ତି । ଆଶା କରାଯାଉ ଯେ ନିୟମଗିରି ସୁରକ୍ଷିତ ରହିବ ।

ଏବେ ଆସିବା ବାଇଗାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ । ଜଙ୍ଗଲ ଉପରେ ଏକାନ୍ତ ନିର୍ଭରଶୀଳ ବାଇଗାମାନଙ୍କ ଆଦି ଭୂଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ । ତେବେ ଛତିଶଗଡ ଏବଂ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶରେ ବି ଏମାନେ ରହନ୍ତି । ଅନେକ ବର୍ଷଧରି ବାଇଗାମାନେ ଜମିରେ ହଳ କରୁ ନଥିଲେ । ମାଟି ମା'କୁ କ୍ଷତାକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏମାନଙ୍କ ସଂସ୍କୃତି ବାରଣ କରିଥିଲା । ସେଇ ଏକା ଜମିରେ ବାରମ୍ବାର ଚାଷ ହେବ, ସେଥିରୁ ଫସଲ ଫଳିବ, ଯାଠୁ ବଡ ଅତ୍ୟାଚାର ମାଟି-ମା ଉପରେ ଆଉ କ'ଣ ଥାଇପାରେ ! ତେବେ କ୍ରମଶଃ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଛି ଏବଂ ବାଇଗାମାନେ ଚାଷ କଲେଣି । ଜୀବନଶୈଳୀରେ ଏମାନେ ଏକଦମ୍ ନିରାଡମ୍ବର । ଅତି ଅଳ୍ପରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ । କହାଯାଏ ଯେ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶର ଯେଉଁ ଅଞ୍ଚଳରେ (ଜଙ୍ଗଲରେ) ବାଇଗାମାନେ ରହନ୍ତି ସେ ଜଙ୍ଗଲ ଅନ୍ୟ ଜଙ୍ଗଲଠୁ ନିଆରା । ସରକାର ସିନା କେବଳ ଶାଳ ଜଙ୍ଗଲ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି, ବାଇଗାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଜଙ୍ଗଲ କହିଲେ ବୁଝାଏ ଭରପୂର ଜଙ୍ଗଲ । ଜାତି ଜାତି ଗଛ । ଜୈବ ବିବିଧତା । ଜଙ୍ଗଲ ବିଭାଗର ଜୁଲମ ଏବଂ ପୁଲିସ୍‌ର ଧମକ ଓ ମିଥ୍ୟା ମାମଲା ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶରେ ସରକାରୀ ଗଛ କଟାକୁ ବାଇଗା ବିରୋଧ କରି ଆସୁଛନ୍ତି । ଅନେକାଂଶରେ ସଫଳ ବି ହୋଇଛନ୍ତି । ତେବେ ଜମି ପାଇଁ (ଏମାନଙ୍କ ମୂଳ ବାସଭୂଇଁ) ବାଇଗାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ ଅବ୍ୟାହତ ରହିଛି । ଆସନ୍ତୁ ଯିବା ବୁଶ୍ ମ୍ୟାନ୍ ମାନଙ୍କ ପାଖକୁ । ବଟ୍‌ସୁଆନା, ନାମିବିଆ, ଆଙ୍ଗୋଲା ଏବଂ ଦକ୍ଷିଣ ଆଫ୍ରିକାରେ ଏମାନେ ମୂଳ ଅଧିବାସୀ । ବଟ୍‌ସୁଆନାର ମଧ୍ୟ ଭାଗରେ ଅବସ୍ଥିତ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ କାଲାହାରୀ ଗେମ୍ ପାର୍କକୁ ଅଭୟାରଣ୍ୟ ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା ପ୍ରାୟ ୫୦୦୦ ବୁଶ୍‌ମ୍ୟାନ୍ ମାନଙ୍କ

ଜୀବିକା ଏବଂ ନିରାପତ୍ତା ପାଇଁ । ତେବେ ଗତ ଶତାବ୍ଦୀର ଅଶୀ ଦଶକରେ ସର୍ବେରୁ ଜଣାପଡିଲା ଯେ ଖାସ୍ ସେଇ ଅଞ୍ଚଳରେ ଗଚ୍ଛିତ ଅଛି ବିପୁଳ ପରିମାଣର ହୀରା । ତେଣିକି ତିନି ଥରରେ ୧୯୯୭, ୨୦୦୨ ଏବଂ ୨୦୦୫ରେ ସବୁ ଅଧିବାସୀଙ୍କୁ ଜୋର୍ ଜବରଦସ୍ତ ସେଠୁ ତଡି ଦିଆଗଲା । ମଣିଷଙ୍କୁ ନୁହେଁ, ନିୟମଗିରି ପରି ମାଇନିଂକୁ ଅଗ୍ରାଧିକାର ଦିଆଗଲା । ତଥାକଥିତ ବିକାଶ ନ୍ୟାୟରେ ଆପଣାର ଭିଟାମାଟି, ପ୍ରାକୃତିକ ସମ୍ବଳ ଏବଂ ଜୀବିକା ହରେଇ ବୁଶ୍‌ମ୍ୟାନ୍ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ହେଲେ ସରକାରଙ୍କ ଶରଣାର୍ଥୀ ଶିବିରକୁ । ବିଷାଦ ଏବଂ ବ୍ୟାଧିର ଶିକାର ହେବା ପାଇଁ ପଡିଲା ସେମାନଙ୍କୁ । ଯଦିଓ ନ୍ୟାୟାଳୟ ୨୦୦୬ ରେ ସେମାନଙ୍କ ଜମି ଫେରେଇ ଦେବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ, ସରକାର ଏ ଆଦେଶ ପାଳନ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲେ । ଯାହା ସଇତାନ କରିଥା'ନ୍ତା କି ନାହିଁ , ସରକାର ସେମିତି କଲେ । ମୂଳ ଇଲାକାରେ ବୁଶ୍‌ମ୍ୟାନ୍ ମାନଙ୍କ ପିଇବା ପାଣିର ଉତ୍ସ ମାନଙ୍କୁ ନଷ୍ଟ କରି ଦିଆଗଲା- ଯେମିତି ସେମାନେ ରହି ନ ପାରିବେ । ୨୦୧୧ରେ ଆଉ ଏକ ମୋକଦ୍ଦମାରେ ଏମାନେ ପୁଣି ଜିତିଛନ୍ତି । ତଥାପି ଉପସ୍ଥିତ ସୁଧାର ଆସିନାହିଁ ।

ଏବେ ଯିବା ବ୍ରାଜିଲ୍ । ଏନାୱେନେ ନାୱେ ଜନଜାତିଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଖୁବ୍ ବେଶିରେ ୫୦୦ରୁ ୬୦୦ । ୧୯୭୪ରେ ପ୍ରଥମ କରି ସଭ୍ୟ ସମାଜ ସେମାନଙ୍କ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସିଲା । ମାଟୋ ଗ୍ରୋସୋ ରାଜ୍ୟର ଗୋଟିଏ ଗାଁ ରେ ଏମାନେ ରହନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ପରିବାରରେ ୫୦ ସରିକି । ଘର ସବୁ ଗାଁର କେନ୍ଦ୍ର ସ୍ଥଳରେ । ଏକ ବୃତ୍ତାକାର କ୍ଷେତ୍ର ଉପରେ । ବର୍ଷରେ ଥରେ ଗୋଟାଏ ଅଦ୍ଭୁତ ପରମ୍ପରା ଅନୁଯାୟୀ ଏମାନେ ପୂର୍ବ ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ଖାଦ୍ୟ ବିନିମୟ କରନ୍ତି, ବଂଶୀ ବଜାନ୍ତି, ଗୀତ ବୋଲନ୍ତି ଏବଂ ଧୂମ୍ ନାଚନ୍ତି । ଚାରି ମାସ ଧରି ଏ ଉତ୍ସବ ଚାଲେ । କେଇ ବର୍ଷ ହେବ ମାଟୋ ସରକାର ଏମାନେ ରହୁଥିବା ଅଞ୍ଚଳରେ ୮୦-ଟି ଛୋଟ ବଡ ଜଳ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ପ୍ରକଳ୍ପ କରିବା ପାଇଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଏ ବିଷୟରେ ମୋଟେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇ ନାହିଁ । ପ୍ରକଳ୍ପମାନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଲେ ସେମାନେ ଜଙ୍ଗଲଜାତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଏବଂ ମାଛ (ମୁଖ୍ୟ ଖାଦ୍ୟ) କେବଳ ହରେଇବେ ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ହେବ । ସରକାରୀ କଟକଣା ନ ଥିବା ଯୋଗୁଁ ଏବେ ସ୍ଥାନୀୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ଜଙ୍ଗଲର ବ୍ୟାପକ କ୍ଷୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ସାରିଛି । ଏଣେ ଡଙ୍ଗରିଆଙ୍କ ପରି ଏମାନେ ବି ଭିଟାମାଟିର ସୁରକ୍ଷା ସକାଶେ ସଂଗ୍ରାମ ଜାରି ରଖିଛନ୍ତି । ୨୦୦୮ରେ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତରେ ଏମାନେ ଜିତିଥିଲେ । ନଦୀବନ୍ଧ ନ କରିବା ପାଇଁ । ତେବେ ସରକାରଙ୍କ ଯାଚିକାର ବିଚାର କରି ନିମ୍ନ ଅଦାଲତର ରାୟକୁ ଅକାମି କରି ଦେଇଥିଲେ ଉପର ଅଦାଲତ । ନିକଟରେ ଜାତିସଂଘକୁ ଏକ ପତ୍ରରେ ଏନାୱେନେ ଜଣେଇଛନ୍ତି ଯେ ନଦୀବନ୍ଧ ସବୁ ଆମର ପ୍ରାଚୀନ ତଥା ପବିତ୍ର ନଦୀଜଳକୁ ପ୍ରଦୂଷିତ କରୁ, ଆମ ମାଛକୁ ମାରି ପକାଉ-ଆମ ଭିଟାମାଟି ଛଡେଇ ନେଉ, ଏକଥା ଆମେ କଦାପି ଚାହିଁବୁ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଏକଥା ବି ଲେଖିଛନ୍ତି ଯେ ଆମାଜନ୍ ବର୍ଷାବନର ବିପୁଳ ଜୈବ

ବିବିଧତାକୁ ବଞ୍ଚେଇ ରଖାଯାଉ । ଆମ ମାଛ, ମକା ଗଛ ଏବଂ ମହୁ ମାଛି ଚିରକାଳ ସେମିତି ଥାଆନ୍ତୁ । ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ପରଲୋକ ସହିତ ଆମର ସମନ୍ୱୟ ଏବଂ ସଂପ୍ରୀତି ଅତୁଟ ଥାଉ । ଏନାୱେନେମାନଙ୍କ ଦୃଢ ବିଶ୍ୱାସ ଯେ ୟାକାଇରିତି ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ପ୍ରକୃତିର ନିୟାମକ । ଦେବତା । ଆଉ ଯଦି ଜଙ୍ଗଲ ନଷ୍ଟ ହେବ, ତେବେ ସେମାନେ (ଜନଜାତି) ଅଭିଶପ୍ତ ତଥା ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇଯିବେ । ପାଠକେ, ପ୍ରାୟ ବର୍ଷକ ତଳେ ଡଙ୍ଗରିଆମାନଙ୍କର ଜଣେ ଛାମୁଆ ସଦସ୍ୟ କହିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ କମ୍ପାନି ଆଉ ସରକାରୀ ବାବୁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ବିକାଶର ଅ-ଆ ପଢେଇବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ବିକାଶର ପାଠ କହିଲେ କ'ଣ ସେମାନଙ୍କ ଜଙ୍ଗଲ ଏବଂ ପରିବେଶର ମୂଳୋତ୍ପାଟନ ? ମାନବିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ, ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଏବଂ ସଂସ୍କୃତିର ମୃତ୍ୟୁ ? ଯଦି ବିକାଶ କହିଲେ ପଇସା ଦେଇ ଗାଧୋଇବାକୁ ଏବଂ ପାଣି ପିଇବାକୁ ବୁଝେଇବ, ଖାଇବାକୁ ବୁଝେଇବ, ତେବେ ନିୟମଗିରି ପାଇଁ ବିକାଶର ଏ ଛବିଳ ବର୍ଣ୍ଣବୋଧ ଲୋଡା ନାହିଁ । କାରଣ ଏଠି ସରଳ ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ .. ଜମି, ଜଳ ଓ ଜଙ୍ଗଲ ପାଇଁ ନିୟମରାଜା କାହାକୁ ମାହାସୁଲ ମାଗନ୍ତି ନାହିଁ ।

ବ୍ରାଜିଲ୍‌ରେ ଆୱା ଏବଂ ୱାଇଆପିଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ସମାନ । ସେମାନେ ରହୁଥିବା ଜାଗାରେ କଳକାରଖାନା ହେଉନାହିଁ ସତ, ମାତ୍ର ସଂରକ୍ଷଣ ଏବଂ ସରକାରୀ ମନୋବୃତ୍ତି ଅଭାବରେ ବ୍ୟାପକ ଜଙ୍ଗଲ କ୍ଷୟ ଏମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଚିନ୍ତାର କାରଣ ପାଲଟିଛି । ତଥ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ ଉନବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଆରମ୍ଭରେ ଏମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ପ୍ରାୟ ୬୦୦୦ ଥିଲା ଯାହା ୨୦୦୮ ସୁଦ୍ଧା ହ୍ରାସ ପାଇଥିଲା ୧୬୦୦କୁ । ୧୯୪୦ ଆଡକୁ ସଭ୍ୟ ସମାଜ ସହିତ ଏମାନଙ୍କର ପରିଚୟ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ତାପରଠୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା ଅସଭ୍ୟ ଆକ୍ରମଣ ସଭ୍ୟମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ।

କେଇଦିନ ତଳେ ଏସବୁ ବିଷୟ ଆଲୋଚନା ହୋଇଥିଲା ଅବିନାଶ ସହିତ । ଅବିନାଶ ରାଜନୀତି ବିଜ୍ଞାନର ପ୍ରଫେସର । ସେ କହିଲା, 'ସର୍ଭାଇଭାଲ୍' ପରି ସଂସ୍ଥାମାନଙ୍କ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଯୋଗୁଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ତ ଆସିଛି, କିନ୍ତୁ ଏବେ ବି ଢେର୍ କରିବା ପାଇଁ ବାକି ଅଛି । ପୃଥିବୀର ଅନ୍ତତଃ ୬୦ଟି ଦେଶରେ ୧୫୦ ନିୟୁତ ଜନଜାତିଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଜମିର ଅଧିକାର ଆଇନତଃ ମିଳିଛି ସତ, କିନ୍ତୁ ଅଧିକାଂଶ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସରକାର ଏବଂ ନାଗରିକ ସମାଜ ଅନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ଆଇନକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଉନାହାନ୍ତି । ମୁଁ ନିୟମଗିରି କଥା ପଚାରିଲି । ଅବିନାଶ ଉତ୍ତର ଦେଲା ଯେ ଆଶା ରଖାଯାଉ ଆଗକୁ ନିୟମରାଜାଙ୍କ ରାଜତ୍ୱ ଅବ୍ୟାହତ ରହିବ । ତେବେ ସେ ଏକଦମ୍ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ନ ଥିଲା । ପ୍ରସଙ୍ଗକ୍ରମେ ସେ 'ଗ୍ରେଟ୍ ଆଣ୍ଡାମାନିକ୍‌ଙ୍କ କଥା ଉଠେଇଲା । ୧୮୦୦ରେ ଏମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ୬୦୦୦ ପାଖାପାଖି

ଥିଲା ଯାହା ୨୦୧୩ରେ ପହଞ୍ଚିଛି ୫୩ରେ । ସେ ଏକଥା ବି କହିଲା ଯେ ପୃଥିବୀର ମୋଟ ଜନଜାତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ପଞ୍ଚମାଂଶ ନିଜ ଆଦିଭୂଇଁରୁ ତଡାଖାଇ ରାସ୍ତାକୁ ଓହ୍ଲେଇ ସାରିଛନ୍ତି । ଆମ ବିକାଶର ଓସାରିଆ ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେ ବଳି ପଡି ସାରିଛନ୍ତି ୨୦ ନିୟୁତ ଆଦିବାସୀ ଯେଉଁମାନେ ବିସ୍ଥାପିତ/ଉତ୍ପାଟିତ ହୋଇଛନ୍ତି, ପ୍ରାଣ ହରେଇଛନ୍ତି, ନଚେତ୍ ମାନସିକ ଭାରସାମ୍ୟ ହରେଇ ବସିଛନ୍ତି ।

ସଂଧ୍ୟା ହୋଇ ଆସୁଥିଲା । ଅବିନାଶ କହିଲା ଯେ ଆମକୁ ଦିଶି ଯାଉଥିବା ଦିଗ୍ ବଳୟର ସେ ପାଖରେ ବି ଗୋଟାଏ ଦୁନିଆଁ ଅଛି, ସେଠି ବି ଜୀବନ ଅଛି, ଝରଣା ଅଛି, ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ଅଛି ଏବଂ ଦିଗ୍‌ବଳୟର ଏପାଖରେ ଆମ ଉପଲବ୍ଧି ଯେ ଆଦୌ ଚୂଡାନ୍ତ ନୁହେଁ- କାହିଁକି କେଜାଣି, ଏକଥା ଆମେ ଭୁଲି ଯାଉଛୁ । ମୁଁ ଆଉ କିଛି ପଚାରି ନଥିଲି । *

(ସମ୍ବାଦ, ଅଗଷ୍ଟ ୨୨, ୨୦୧୩)